Hledá se admin
Nože, nůžky, nožíky
Azeroth z pohledu Banshee

měsíčník herně-literárního serveru darkage.cz
8. června 2014, ročník 6, číslo 6

Kecy v kleci str. 23
Ten nejúžasnější

Obsah:

Stavby stínového města – Sídlo Vědmy 4
Megas

Děkujeme 4
Lutus

Hledá se admin 5
Aglar

Nože, nůžky, nožíky 6
Chiisai

LegenDÁrní rozhovor – Vědma 7
Morghot

Mafián Townie 9
Morghot

Povídka na pokračování 15
Yavanna, Hulda

Mrtvý archív 18
Morghot

Vědmino Orákulum 19
Morghot

Azeroth z pohledu Banshee 20
Astralien

Pozvánka na GameCon 22
Chiisai

Kecy v kleci str. 23
Ten nejúžasnější

Letos pošesté

Morghot

Po roce 2013, kdy se nám podařilo vydat jen tři čísla, můžeme slavit úspěch. S tímhle plátkem jsme se právě dostali na dvojnásobek. Gratuluji celé redakci! Je to úspěch a občas i dřina! Mnu si radostí ruce, protože Šotek je v kleci a konečně se nám podařilo vrátit se ke starým pořádkům. Teď už jen doufat, že se mi ruce nebudou muset sepnout k modlitbě, aby ten parchant zase nezdrhl! Poslední dobou si tu neposedně poskakuje v kleci, houpe sem tam a jančí jak malej kluk. Nedávno si dokonce rozkousal roubík a poplival mi arch s DarkSide. To byla krutá rána, kterou se ještě teď snažím rozdýchat. A věřte mi, dát Teranell poflusanej papír v den uzávěrky? To by mi poděkovala…

Každopádně jsem se s tím mrňavým skřetem vypořádal a chci vás ujistit, ostatně jako každý, když ve vzduchu visí volby, že o to budu i nadále usilovat! Možná mi nebudete věřit, až se červencové číslo ne a ne objevit, ale i to je pod kontrolou. Chystáme pro vás tradiční letní dvojčíslo, kterého se dočkáte až v srpnu. Rozhodně ale nebudete litovat. Podíváme se totiž na divoký západ a jak jinak oslavit léto než u řádně vychlazené whisky.
Tak už čtěte a hezky sosejte, čeká vás report z Azerothu, tentokrát už nechybí ani DarkSide a jestli byste rádi nějaký ten špek na Townieho, konečně máte tu příležitost. A jak by zakončil šéfredaktor klasik:

Zkouškovému zdar!

Redakční tým:

Zrcadlový Šotek

Vojtěch „Morghot" Bílek

Petra „Teranell" Bedřichová

Barbora „Enefa" Mlejnková

Ilustrace na obálce: Morgana Le Fay
Autoři textů: Aglar, Hulda, Chiisai, Lutus, Megas, Morghot, Yavanna
Korektury a editace: Chiisai
Sazba a grafická úprava: Enefa
Ročník šestý, číslo 6.
Vydáno pod patronátem serveru www.darkage.cz, 8. 6. 2014.

Ten nejúžasnější

Své ohlasy, připomínky a nápady nám můžete psát na redakční mail daily@darkage.cz nebo na fórum DAily Mirror.

Stavby stínového města – Sídlo Vědmy

Jen se blížíš, tvé nehmotné tělo se naplňuje jakýmsi zvláštním pocitem. Máš strach, ale pokušení tě nutí pokračovat dál. Tvůj pohled směřuje k zemi pod tebou. Náhle však spatříš začátek schodiště, které ze všech stran umožňuje přístup k Vědmě.

Reneaigner

Chce to trochu přemáhání se, ale nakonec pohlédneš nahoru. Tam sedí ona sama, obklopená vrstvou mlžného skla. Kolem ní poletují jako pouťové balónky obláčky mlhy. To celé vytváří dojem křišťálové koule.

Její oči míří na tebe. Podivné může být to, že stejný pocit mají všichni, kteří se zrovna rozhodli navštívit tento pramen vědění.

Náhle zazní její hřmotný hlas: „Copak si žádáš?“ Víš, že oslovila tebe, ale snad obavy ti brání odpovědět. „Takže bys chtěl, abych ti položila hádanku,“ čte tvé myšlenky. Pak ti onu zapeklitou otázku konečně položí.

Začneš přemýšlet nad odpovědí, když najednou se celá koule pohne. Až v tu chvíli si všimneš, že je připevněná na nezádech Nedémona nicoty. Cítíš, jak se ti rozbušilo srdce. Dobře tušíš, že si tě Nedémonův zrak podrobně prohlíží. Strneš. Na malou chvíli máš pocit, že se k tobě rozběhne a připraví tě o tvůj posmrtný život. Pak se však jeho pohled opět odkloní.

Čas běží a ty stále neznáš odpověď. „Čas vypršel, znáš odpověď?“ táže se Vědma, ačkoliv ví, že nikoliv. S hanbou se jí ukloníš a asi desítku kroků uděláš pozadu. Pak se otočíš a pomalu kráčíš pryč. Za sebou ještě zaslechneš několik slov věštby.

Děkujeme

Lutus

Chtěl bych poděkovat Morgie, Kany, Yenn, Lodovi a Mofikovi, že stále drží při životě nejmenované tajné básnické zákoutí mezi regály Knihovny. Myslím, že to má i po těch letech Smysl :-)

Děkujeme

Hledá se admin

Pro tentokrát si oddechneme od SQ a vyslechneme názor několika duší na otázku, která vás už možná také napadla.

Dotaz: Hrun má v poslední době u svého Nicku letadlo. Kdo myslíš, že by ho měl v jeho adminské funkci zastoupit a proč?

Kwjetak
„Zastoupit by ho měl kdokoliv, kdo má čas se tomu věnovat. Další síto asi nemá smysl."

Divac
„Z mého pohledu jasná volba by měla padnout mezi Keshickem a Bizarrem. Keshick jako spolutvůrce stávajícího expovacího systému je ideální adept, též mu nechybí rozhodnost a nadšení, což je dle mého zásadní věc. Bizarro zase dle všeho bude vyhovovat všem. :)
Osobně bych velmi nedoporučoval Chrisse, jelikož ač v osobní rovině ho považuji za milého chlapa, tak tady na DA už zahnal nejednoho hráče svými řečmi. Je to dobře míněná rada."

JokerS
„Alim_Thor. Je důvěryhodný, nekonfliktní a zkušený PJ."

Lodka
„Odpověď je naprosto jasná, a to Teranell. Nedávno měla také letadlo a Hrun to zvládal, tak proč by to nešlo i naopak. Spíše bych se zajímal o odchod Raduleska a přerozdělení jeho funkcí."

Kamikaz
„Ačkoliv jsem na DA již dva roky, systém administrace mi není moc znám – snad proto, že dělají dobrou práci. Z tohoto důvodu jsem se rozhodl nominovat dva lidi, kteří též dělají dobrou práci jakožto PJ – Keshick a Yavanna. Mají všechno, co bych od admina očekával – spolehlivost, aktivitu, inteligenci, ale i zkušenosti z prostorů DA, takže se v jeho systému dokáží s přehledem orientovat."

Kerstin
„Jak bych to tak řekla…
je mi to úplně jedno :D"

Paul
„Nejlépe nějaká vhodná letecká společnost. ČSA už není Č, protože se prodává (z větší části), Fischer už je dlouho mimo a moc nám toho popravdě nezbývá. Těžko říci, v tomhle směru ti asi neporadím. Řekl bych, že tenhle problém asi bude trápit víc lidí. Vyřešila by to nějaká nová neotřelá značka, ale ta se asi jen tak v brzké době neobjeví.
Každopádně asi byla otázka směřována na jinou parketu, a proto odpovím tedy i z ní. Pravdou je, že zase tak velký výběr tu nemáme. Když uvážíme, kdo má v poslední době čas a kdo ne, tak se nám počet zase o něco skrouhne. Pokud k tomu přidáme ještě osobní zodpovědnost, logický a rozumný úsudek, opět se nám řady ztenčí a zbude sotva hrstka, kterou bychom dokázali napočítat na prstech jedné ruky, zdali vůbec.
Nevím, jestli jsem ideální člověk, který by ti tohle měl zodpovědět, ale protože sis mne vybral, tak asi nějakou tu váhu přeci jen v tomto ohledu budu mít. Řekl bych, že doposud se tím zabývala víceméně Teranell, a proto bych to na ní taky nechal.
V případě, že by neměla čas, udělal bych něco na podobný způsob výběru SQ administrátora, jako tomu bylo dříve u Astralien (snad to není zase tak moc ztřeštěný nápad)."

Nože, nůžky, nožíky

Mladá a krásná panna strachy málem omdlévala, když před ní saň otevřela doširoka své čelisti, aby si pochutnala na křehké večeři. Když v tom jí šupinatá hlava odpadla na zem, oddělená jediným sekem rytířova mocného meče… o kterém se přesně teď bavit nebudeme. Podíváme se na zbraň, kterou nosí panoši, zloději, zabijáci i prostý lid – zbraň, kterou každý z nás alespoň jednou v ruce držel – nůž.

1) Kukri (neboli khukuri) je typ osekávacího nože, původem z Nepálu, který ve světě proslavili bojovníci kmene Gurkhů, dá se s ním snadno řezat i sekat a vypadá:

a)

b)

c)

2) Tantó je japonský nůž, který:
a) se občas nazýval nodachi a používal se zásadně levou rukou
b) používali samurajové pro spáchání seppuky
c) mohl nosit i prostý lid a je kratší než wakizashi, které bylo používáno samuraji pro spáchání seppuky

3) Balisong je velmi ojedinělý typ nože, který poznáte na první pohled, zacházení s ním je občas až uměleckou záležitostí, nicméně v mnoha zemích (např. i Anglii nebo Německu) je zakázaný a vypadá:

a)

b)

c)

4) Rozdíl mezi nožem a dýkou je:
a) v účelu a tvaru – dýka je symetrická a určená především pro bodání, kdežto nůž pro řezání
b) pouze v délce a ničem jiném – nůž je zbraň s velmi krátkou čepelí, kdežto dýka dosahuje až délky tesáku
c) žádný, jedná se o dva názvy pro stejnou zbraň

5) Pokud nožíř řekne „zakřivená (curved) čepel", má tím na mysli:

a)

b)

c)

6) Rybička je označení pro:
a) nůž na vykuchávání ryb a škrábání jejich šupin, oblíbený mezi rybáři
b) typ zavíracího nože, většinou s jedním želízkem a celkově menších rozměrů
c) švýcarský armádní nůž značky Victorinox, s červenou rukojetí a standardně alespoň šesti různými želízky

7) Pokud si budete chtít pořídit nůž na sýr sáhnete po tvaru:

a)

b)

c)

Správné odpovědi:
1b, 2c, 3a, 4a, 5b, 6b, 7c

Výsledek:

6–7 správných odpovědí: Skvělý výkon, všichni ti mohou tvé znalosti jen závidět! Rozhodně ale nezpychni, protože k nožům se musí vždy přistupovat s úctou, jinak tě pořežou.
3–5 správných odpovědí: Zlatá střední cesta – víš natolik, aby sis vybral správný nůž pro své potřeby, nicméně zůstává dost zajímavostí, které by ses ještě mohl(a) přiučit.
0–2 správné odpovědi: Možná by bylo lepší, kdybys přeci jen zůstal(a) u nůžek… Na druhou stranu nemusíš propadat předsudkům o jednotlivých typech nožích a prostě použiješ ten, co je po ruce.

LegenDÁrní rozhovor – Vědma

Snad každý ji aspoň jednou týdně navštíví. Je tu od počátku a s ní i veškerá moudrost. Pamatuje si mnoho a nebála se s námi o to podělit. A možná i o něco dalšího. Vidí totiž dál než kterýkoliv jiný nesmrtelník. Přátelé, prosím, potlesk pro Vědmu!

Zdravím tě Vědmo, nejmoudřejší z celého stínového města, kde jsi všechny své znalosti získala?
Prastará bytost se na svého návštěvníka usměje: „I ty buď vítán v mém příbytku, odkud mnozí se svěšenou hlavou chodí, neboť jejich pýcha byla větší než jejich vědomosti. Jen málo z nich odchází obohaceno o zkušenost, že skutečně moudrý není ten, kdo vše zná, ale ten, kdo dokáže naslouchat a přijímat nové poznatky," pohlíží vědma na návštěvníka svým pronikavým zrakem. „Ty jsi však nepřišel změřit se mnou své síly. Vidím, že přicházíš z jiných důvodů, usedni tedy zde," pokyne rukou k jednomu z pohodlných křesílek u kulatého stolečku a sama usedá naproti. „Udělej si pohodlí. Nedémon již připravil čaj," přiblíží se mlžná postava s podnosem, na němž spočívá kouřící konvice se dvěma šálky, které postaví na stolek. „Poslož si sušenkami dle libosti, nemusíš se ostýchat. Nemívám často návštěvy, které se zajímají o mou osobu," mihne se její tváří nepatrný úsměv, když naslouchá prvé otázce.
„Teď se jistě domníváš, jak odpovím, že jsem pila ze studnice vědění," skoro si povzdechne. „Nic takového není," zavrtí nepatrně hlavou. „Je to prosté. Učila jsem se naslouchat mé stvořitelce. Učila jsem se sdílet svou mysl s myslí nekonečné proudící energie. Učila jsem se porozumět duši bytostí, nebytostí i světů. Neboť duše dlí ve všem kolem nás," ladně obsáhne paží celý prostor.

Jaké jsou tvé vzpomínky na sestru Banshee?
„Miluji a soucítím se svou sestrou," zesmutní a zvážní. „Její bolest je i mou bolestí. Její radost byla i mou radostí. Těšila jsem se z jejích úspěchů a želím nad její ztrátou," vzdechne. „Přestože byla oloupena a pošlapána, přestože jí bolest zastřela rozum, věřím v její uzdravení," pronáší s neochvějnou jistotou. „Jednoho dne znovu povstane krásnější než dříve a šťastna obejme všechny své děti žijící společně v míru a svornosti," tentokrát hlas nabývá tónu věštby a sama Vědma se na okamžik ocitá mimo realitu. Dívá se očima tam, kam druzí nedohlédnou, ale trvá to jen okamžik.

Vědmo, ty víš všechno, tobě slouží sám Nedémon, pamatuješ si, jak se tu mezi námi objevil?
„Jak jste jen vy duše jednoduché," povzdechne si. „Snad jsem od tebe očekávala příliš mnoho, zdál ses mi jiný, než ti ostatní," pronáší zklamaně. „Nic se jen tak neobjeví a nezmizí. Vše má svůj řád, když je řád narušen, musí přijít náprava. A tak byl stvořen Nedémon."

Co jsi udělala, že se ti podařilo takového tvora zkrotit a donutit, aby ti sloužil?
„Nebylo to tak těžké," tentokrát se Vědma opravdu pousměje. „Nemusím ho však nutit. Pamatuj, že jen ten, kdo si tě váží, může být spolehlivým pomocníkem. Uč se naslouchat a porozumíš," doporučuje.

Mile ráda pokládáš duším hádanky, ale ne všechny jsi vymyslela, v poslední době hlavně opakuješ ty, které ti řekli zájemci o tvou křišťálovou kouli. Co říkáš na jejich snahu? Podobají se jejich hádanky aspoň trochu těm tvým?

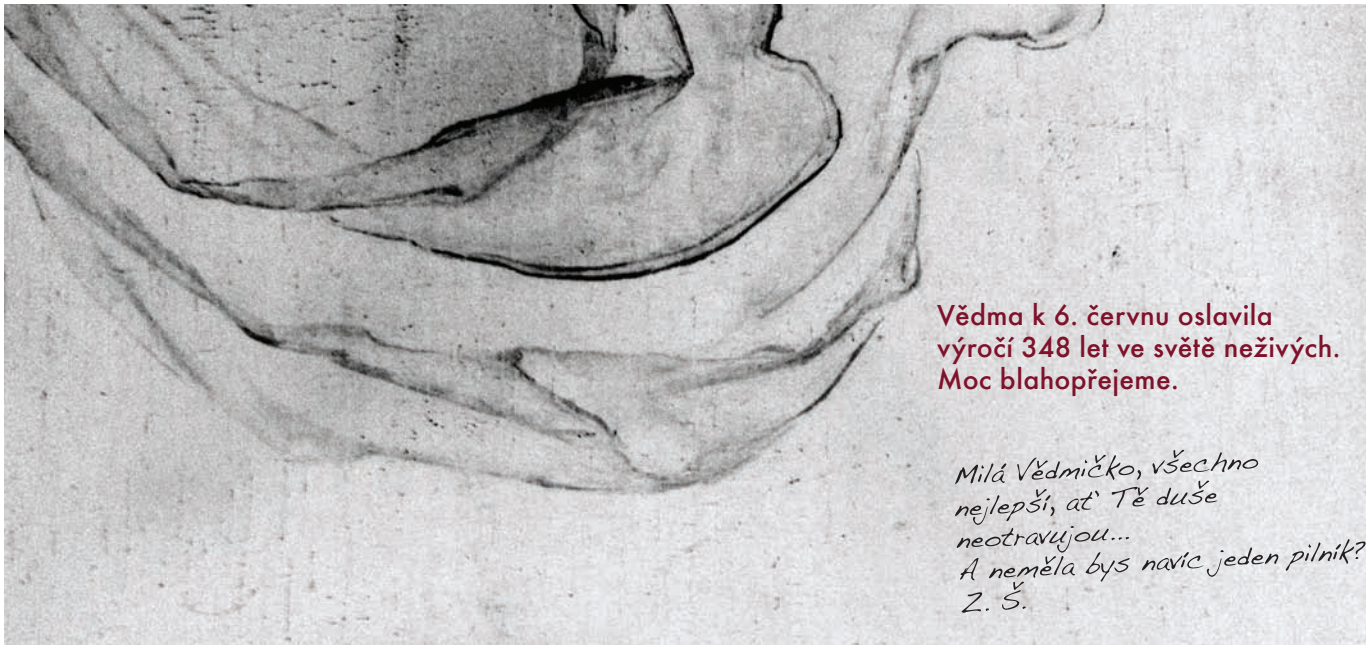
„Ano, je tomu tak," přikývne.
„Dříve ke mně chodívalo mnoho smělců, kteří mi chtěli dokázat svou převahu. Mnoho se jich vracelo s nepořízenou. Koule odpočívala, aniž by mohla do zázraků předat střípek vědění. Odměny se skoro vytratily. Stále častěji ke mně doléhal nářek duší, že mé hádanky jsou příliš složité, že není možné je uhádnout. A na orákulum usedal prach. Nedémon je sice spolehlivý pomocník, ale jeho prsty nejsou zběhlé v leštění a navíc má i jiné povinnosti. Potřebovala jsem někoho, kdo by strážil a opatroval věštecký křišťál," pohlédne na svého hosta a dolije mu šálek.
„Teď si myslíš, že to není nic těžkého," povzdechne si. „Hned tě vyvedu z omylu. Duše jsou sžírané zvědavostí, i když následkem může být jejich smrt. Hlídat stále někoho, aby se nesnažil zároveň do koule nahlédnout a číst v ní, by byla jen starost navíc. To bych ji mohla opatrovat sama. Potřebovala jsem tedy někoho, kdo bude dost sečtělý, aby dokázal s námi spolupracovat, ale zároveň někoho, kdo se nebude snažit nahlédnout do budoucnosti," vysvětluje.
„Když jsem spojila tyto dvě věci dohromady, vyšlo řešení. Kdokoliv, kdo má dostatek odvahy, mi může položit hádanku. Já ji vyslechnu i posoudím. Každého měsíce odměním toho nejlepšího, a zároveň se mu dostává výsady strážce mého orákula. Tak jsou v bezpečí oba, neboť za měsíc jeho tajemstvím nikdo nepronikne, i kdyby byl sebešikovnější. A já se mohu v klidu věnovat sledování chodu věcí, vymýšlení hádanek a pozorování roztodivných světů," spokojeně pokývne.
„Již se stalo, že některé duše mě mile překvapily. Najdou se takové, které nejsou úplně ztracené a jejich mysl je stále jasná," pronáší pochvalně. „Nu a jaké jsou jejich hádanky oproti těm mým, to posuď sám. Zajímal by mě tvůj názor," odmlčí se. Se zaujetím očekává odpověď.

Na tvém fóru se pořád někdo na něco ptá, copak tě to už neunavuje pořád poslouchat nějaké dotazy?
„Kdepak," zavrtí hlavou. „Jak jsem již řekla, naslouchání je důležité. Mám ráda rozhovory s dušemi. Dozvím se o nich mnoho zajímavého."

Jak vypadá tvůj běžný den?
„Jak je ti známo, tkám jemnou pavučinu času. Kontroluji, aby se někde nezašmodrchala. Dávám pozor, aby vše plynulo tím správným směrem. Ze střípků orákula spřádám její další směr. Hlídám, aby nebylo zneužíváno vědění. Neboť i démoni jsou obdařeni vlastnostmi, které si s těmi vašimi nezadají, ale to by bylo ještě na dlouhé vyprávění. A jak vidím, jsi již velmi netrpělivý, abys mi mohl položit další otázku.

Když se teď podíváš do křišťálové koule, vidíš něco z budoucnosti DarkAge?
"Čekala jsem tuto otázku," pousměje se vědma.
„Hleď koruna k zemi padá,
duše víří v tanci šíleném,
kdos ze země ji zvedá,
a usedne na trůnu změněném."

Pamatuješ si na malého Doníka? Můžeš nám na něj prozradit nějaký špek?
„Don byl vždycky vzorný a pečlivý žák. Už jako dítě byl nesmírně moudrý a přemýšlivý," pronáší vědma vážně. Načež se usměje, „ale ne, byl to pěkný rošťák. Jednou chtěl dokonce zničit orákulum, ale dodnes si myslí, že o tom nevím," mrkne na tebe. „Bylo mu tehdy myslím pět let," vzdechne. „Potom ho uchvátily příběhy. A když zjistil, že může tvořit světy, už ho nic nezastavilo. Naštěstí vždy dbal mých poučení. Však na něj Nedémon dohlíží bdělým okem. Ještě teď ke mně tu a tam zajde na čaj a koláčky. I když už ho nevídám tak často jako dříve. Daleko raději zaskočí do krčmy na medovinu či nějakou tu holbu piva, než by navštěvoval starou tetu."

Mafián Townie

Praha-Florenc – Zpoza BurgerKingu se vážným krokem vyloupne tmavě oblečený člověk s kloboukem. Rozhlíží se kolem, a než si mě stačí všimnout, už za ním letím a hned se k němu hlásím: „Ahoj, tak ty seš ten cvičitel-adept, moderátor diskuzí a legenda DA?“ Townie důstojně přikývne...

Ahoj Townie! Moc díky, že jsi přijal mé pozvání k rozhovoru! :-) Zkoušel jsi někdy svůj nick vygooglit?
Já jo a vyhledávač mi našel kola.
Ty ale neholduješ cyklistice, že?
Proč tedy Townie?
Zdravíčko, nemáš vůbec zač.
No, cyklistika skutečně není moje doména a jestli mohu doporučit, Townie je i jedna značka triček, mají celkem komického maskota :-) ale ani od nich jsem se neinspiroval. Ten nick mne provází již od dob, kdy neexistovaly dotykáče a budovatelské strategie se tak na mobilu skvěle ovládaly. Hra Townsmen patřila mezi mé favority a Townies king, potažmo čistě Townie, mne tak začalo provázet všude po herním světě.

Takže měšťan. Jak se z takového měšťana může stát duše a jaká byla tvá první návštěva stínového města?
K čestnému postu duše jsem se – jako ke všemu, co v mém životě souvisí s fantasy – dostal jako slepý k houslím. Navedla mne Iwina, jedna z „veteránek“, která tu hrála z počátků a jednou dostala chuť se vrátit. Oslovily ji mé drobné literární pokusy (říká se jim prý povídky), tak začala operace Přemluv Townieho. Trvalo jí to dost dlouho, ale nakonec jsem svolil.
A upřímně, pěkně si to musela přetrpět, cokoliv jsem nechápal a neznal, letělo jako otázka k její maličkosti :-)

Hehe, jak na tebe DA v prvním roce tvé aktivity působilo a jak vnímáš své první literární počiny? Byl jsi od začátku talent?
Talentem bych se nedovolil nazvat snad nikdy, ale musím uznat, že po nějaké době psaní cítím určitý pokrok. Rozhodně jsem nepsal už od začátku tak jako dnes, začínal jsem jako kdejaký hráč. Nepatřil jsem mezi ty, kterým bylo psaní shůry dáno, ze začátků jsem psal hrozně krátké příspěvky a navíc jsem je psal v minulém čase. Upřímně nechápu, co se mi na tom líbilo :-). Patřím mezi ty, co svůj styl pilovali postupem času a hromadou slov napsaných do „tajného šuplíku“, jehož obsah nesmí nikdy spatřit světlo světa. I jistou představivost jsem si musel budovat krok za krokem a učit se chybami. Což vlastně dělám celý život.

Díky, tvá slova mohou být pro mnohé nováčky dost motivující. Každopádně jak na tebe působil server?
Ze začátků dost zmatečně, obzvlášť tím, že vše bylo na hráči samotném. Přiznám se, že jeden z prvních činů bylo skrytí Sovy Rádkyně, její hlásek mi pronikal ušima asi jako vrtačka dásní. Zbytek už byl na mé skutečné tutorce, která se zde vyznala, ukázala mi fórum Tam za branami, tagy, tajemství šeptání a pak už šlo hlavně o pravidla, význam figurek a kostek a podobně. Postupně se mi prostě dostal pod kůži, kde do jisté míry setrvává.

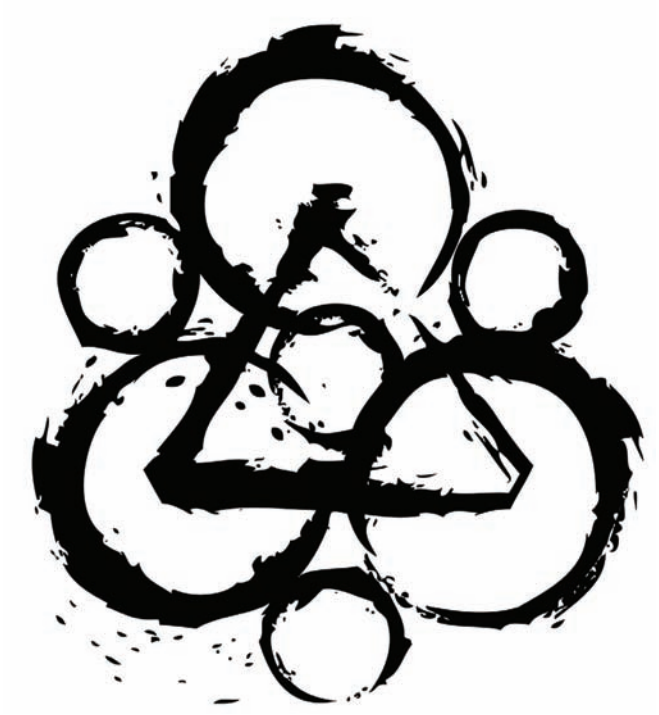
Nechme teď ale stranou DA a ještě jednou se vraťme k tobě. Trochu se nám představ i z lidské stránky, ať víme, kdo se za tím avatarem postavy v plášti skrývá.

Celkem vysoký a šlachovitý lidský tvor se čtyřmi končetinami a ostatními náležitostmi, které jsou neméně důležité pro život (ačkoliv je mi stále předhazováno, že jsem tvor složený ze tří prvků, které si nechám pro sebe :-)). Popis obličejových rysů a podobných úmyslně zatajím, kdo chce vidět tvář osoby pod kloboukem, musí si zasloužit, aby zvedla hlavu. Pokud jsi měl na mysli i něco jiného, původem jsem ze severu Čech, ale momentálně mne naleznete hlavně na Moravě, kam jsem se vydal za studiem. To je taky největší žrout času, což omezilo i mou činnost zde ve městě duší.

Díky za podrobný popis, aspoň budeme moci rozšířit náš mirrorácký bestiář o dalšího tvora! ;D Jak se seveřan dostal tak daleko na jih? Co studuješ a proč nejsi třeba v Praze, kde by se dal studovat stejný obor?
Je to trochu ironie, ale seveřan měl kolem sebe krásné ukázky toho, co jím studovaný obor dokáže provést. Rozkopaná země, povrchové doly, uhelny, všechno možné, co v podstatě se strojařinou souvisí. Původně jsem chtěl být „ajťák“, ale po dvou letech na průmyslovce jsem si jako zaměření zvolil strojírenství. A na jihovýchod jsem se vydal s radostí. Co se Prahy týče, stačí mi, že jí musím projíždět, abych věděl, že by mi tam nebylo nejlépe. A zdejší strojní fakulta mne příliš neoslovila, takže jsem zvolil vzdálenější ale příjemnější možnost.

Máš už nějakou vizi svého uplatnění? Jak vidíš svůj život do budoucna? Velké plány?
Momentálně studuji obecný obor, strojní inženýrství. Tam si v podstatě vyzkouším předměty ze všech možných oblastí a dostanu tak možnost zjistit, co mi jde, co mne baví a zajímá. Pokud pak dokončím bakaláře, budu si moci zvolit z mnoha cest. Po přijímacích zkouškách, samozřejmě. Co pořád slýchám, uplatnění je okamžité a jasné, ale já osobně si nedovedu představit, kde nakonec skončím. Už jen tím, že ještě nestuduji nic konkrétního. Nějaký materiálový inženýr ve zkušebně ocelí možná, třeba procesní inženýr, to je ještě hudba budoucnosti. Velké plány? Stoprocentně, dobrá práce, zajištěný život a především vlastní rodina, která bude mou prioritou přede vším ostatním. :-)

Nakousl jsi tady ocelářství. Pokud se nepletu, kovařina a věci s ní související je tvé hobby. Co tě na tom přitahuje a jaké další záliby máš?
Na kovařinu mám hrozně levé ruce, všechny mé návštěvy v kovárně dopadly fiaskem, ale jinak musím souhlasit. Práce s kovy všeobecně mne vždy fascinovala a zajímala. Už jen tím, že mi byla od dětství „vnucována“ tvrdá hudba, v níž se takové černé řemeslo odráželo. Hlavně mne zajímalo, proč se s kovem děje to, co se s ním děje. Proč dům stojí a unese své obyvatele i s jejich majetkem, podobně. Mé dvě levé ruce mi ale neumožnily větší rozmach v černém řemeslu, tak volím cestu znalostí, kde se mi zatím docela daří a kde jsem hlavně spokojen. Co se dalších zájmů týče, musím vypíchnout především mafii. Už dříve jsem cítil, že mne tato ilegální organizace zajímá, ale až v současnosti jsem ji

vpustil do pole zájmů naplno. Knihy tohoto žánru, stolní hry, tématické pizzerie a restauranty, dokonce i vlastní psaní. To je možná vidět i zde na DA, že jsem do této tématiky skočil doslova po hlavě. :-)

O tvé zálibě v Mafii také dost vypovídá tvůj současný quest Housle. Čím je charakteristický a o co tam jde? Dalo by se říci, že zatím je to tvůj nejlepší příběh?
Housle jsou charakteristické především svou volností. Už když jsem začínal, počítal jsem s tím, že pravý mafián si bude dělat, co se mu zlíbí. K tomu je Quest také uzpůsoben. Nepatřím mezi PJe, co okamžitě vstupují do dění a mění jej, když někdo vybočí ze smýšlené cesty. Z jedné strany vím, že Quest takového ražení by potřeboval trochu dynamiky. Za dobu, co jsou Housle stínovým světem, uplynula herně jedna noc, ale hráči se zdají spokojení a tento styl jim nejspíš nevadí, je to pro mne charakteristické. Když už se zaplést s gansterem, musí být opravdu cítit, jaké povahy je. Ačkoliv by hráči momentálně mohli tvrdit, že mí mafiáni jsou hrozně ulízaní slušňáčci, ale nějaké to překvapení také přijde, až půjde do tuhého. Vzhledem k tomu, že je to v podstatě můj třetí příběh (přičemž předešlé dva byly součástí jedné „ságy“), nemohu Housle vyzdvihnout jako nejlepší, ale rozhodně cítím, že jsem s ním nejvíce spokojen, a jsem rád, že mi byla dána motivace k jeho vzniku a setrvání ve fantasy městě duší.

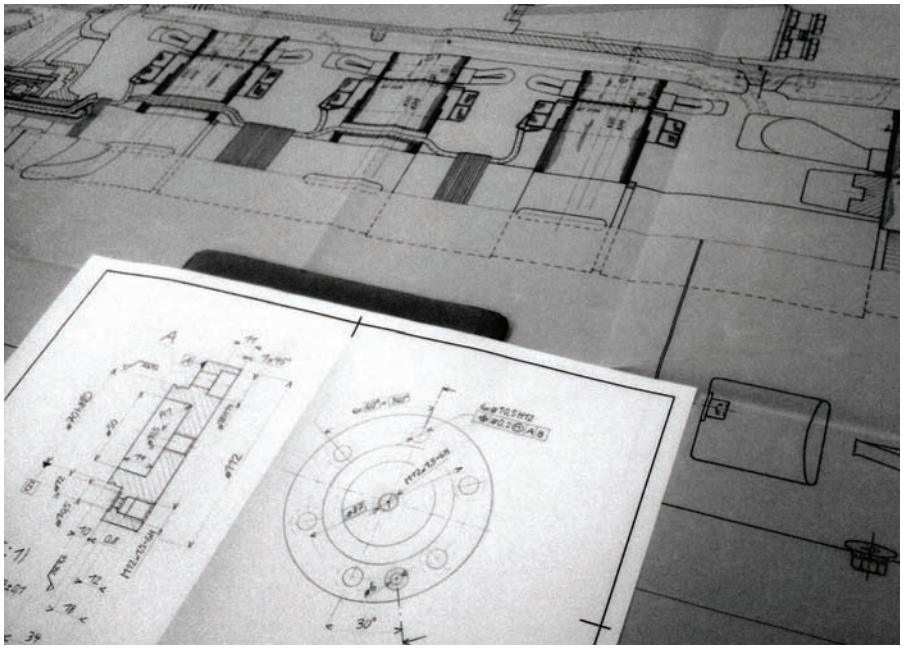
Na čem stavíš příběh? Pokud budeš doplňovat hráčské stavy, jak bys nezasvěcenému představil svůj Quest?
Jestli jsi měl šanci spatřit nedávný verbíř, mohl jsi zjistit, že Quest se v podstatě představuje hráčům sám. Výčtem událostí, změn ve městě, úvah o tom, co bude mít jaké následky a jak se kdo k čemu postaví. Momentálně se totiž schyluje k boji

dvou bossů. Mužů, kteří oba chtějí mít vše a rozhodně nemají v úmyslu se dělit. O to hůře, že jeden z nich se do města „vecpal“ teprve nedávno a dokázal odhalit slabá místa současného kápa. Není to tedy tak, že by ke mně hráč přišel a okamžitě byl na vrcholu. Může se ale na vrchol dopracovat, pokud bude šikovný a bude hledat informace na správných místech. To by se asi dalo považovat za jeden z možných cílů postavy ve hře. Absolutní moc.

Kde bereš inspiraci pro své příběhy a veškeré psaní?
Především mne inspirují mí blízcí. Už od dětství jsem mezi budoucí povolání řadil spisovatele, už na základce mne bavily slohovky. Ze začátku mi takový úvodní impuls dala učitelka češtiny, podpořili přátelé. Nyní se držím i svého velkého snu. Vydat knihu, která se bude opravdu líbit alespoň jednomu člověku. Dnes vydává knihy snad každý druhý, ale já bych rád, abych svým dílem opravdu oslovil alespoň jednoho čtenáře. Aby se k mému dílu rád vracel, aby mělo „čestný post“ v jeho knihovničce. Hlavně svou práci hodlám věnovat osobě, která při mně neustále stojí a která mne inspirovala jak v psaní, tak v životě samotném ;-).

DarkAge ti nedalo jenom prostor k tomu, aby ses vypsal, ale několik vztahů. Jaké to je navazovat vztah přes chat a co tě na DA holkách přitahuje? ;)
Není to ani tak psaním přes chat, ale jako společným zájmem. Přeci jen, společný zájem je nejlepší způsob seznámení a ve strojařině se moc dívek neukáže. A když už, nebudu raději odhalovat, co jsou zač :-D Odjakživa mne přitahuje upřímnost, rozumnost, smysl pro humor a ironii. Což občas já, jako příliš vážný a vztahovačný člověk, nedokážu chápat, tudíž je dobré se v tom vyvíjet. Hra v příběhu pak snadno vede k debatám o věcech mimo město duší a pak už je čistě jen na lidech, jak budou postupovat dál. :-)

Určitě nejen mě by zajímalo, jak jste se s Arsidark dali dohromady? Byli jste na nějakém srazu od serveru?
S Arsi to je příběh poněkud zajímavější a složitější, zasahuje už do mých počátků tady na DA. Tehdy jsme se společně dostali do Questu zrovna k Tobě a od té doby se mi honila hlavou myšlenka, že by se Darcylen a Lavenias, námi hrané postavy, společně podívali do nějakého Questu. Bizarro nám to nyní umožnil a už teď cítím,

že to bude parádní dvojka. Ale to jen tak mimochodem. Její postava se pak dostala do mého prvního neoficiálu. Jednou jsme se pak shodou náhod setkali v krčmě a jak už to ve městě duší bývá, slovo dalo slovo. K našemu osobnímu setkání došlo až o dost později, ale už před ním jsem cítil, že k tomu dni jednou dojde. Setkali jsme se mezi čtyřma očima, sraz jako takový bych k tak osobnímu setkání spíše nevolil.

Díky! :) Zmiňuješ postavu Lavenia… ke které ze svých postav sis vytvořil největší vztah?
Nejdéle ve hře vydržela má hraničářka (nyní už druidka) Simone, ale to připisuji i tomu, že ostatní Questy buď nevydržely, nebo jsem z nich po nějaké době odešel já. Každá postava má něco, čím mne hra s ní baví, každá z nich jedná jinak a má trochu jiné vady. V mnoha případech jsem hrál spíše ženské postavy, přesto jsem si pořád přál, aby se do hry zapojil právě Lav s Darcylenem, koneckonců je to pořád má první postava, která si tu prošla změnami jak z mé strany, tak ze strany DA :-)

Není zcela typické, když muži hrají za ženské postavy, jak se ti za ně hraje?
Kupodivu příjemněji, než za mužské, když nepočítám Lavenia nebo kdysi zloděje Jaroda. Už jen tím, že mne hrozně baví zachytit charakter postavy myšlenkami a skutky. Mužská postava může nést události mnohem snáze, tolik nad nimi nemusí dumat a tolik se jimi zabývat. To ženy myslí neustále na všechno možné a toho se dá při hře skvěle využít. Mohou si vzpomenout na nějakou minulou událost, jsou manipulativnější a zdá se mi, že i to hru občas trochu oživí, v extrémnějším případě i stáhne do koutů, kam počestné a slušné duše nevstupují :-D

Za minulý rok jsi získal cenu nejtalentovanějšího oficiálního vypravěče, k čemuž samozřejmě blahopřeji, nicméně jaké je to tvé PJské know-how?
Vzhledem k tomu, že jediným mým receptem na vývoj je snaha a nasazení, mohu odhalit asi jen to. Já měl to štěstí, že si mne někdo všiml a spatřil ve mně nějaký potenciál. Každý, koho psaní baví a zajímá, by měl dostat šanci stejně, jako jsem ji dostal já, ale stejně tak může někdo dopadnout jako já v kovárně a pohořet. Pořád to ale neznamená, že jsou mu brány naprosto uzavřeny. Za sebe bych asi řekl, že je nutné oprostit se od strachu z dlouhých textů, protože je to právě mnoho psaní, které poodhalí více nedostatků a ukáže člověku, že má pořád na čem zapracovat. A pořád je třeba brát na vědomí, že jde především o zábavu, protože právě zábavné perličky z města duší jsou tím, co nám utkví v paměti snad navěky.

Pohybuješ se teď mezi vyššími kostkami, jaký je tvůj pohled na dlouhodobě kritizované elitářství oficiálů?
Nejsem si jist, zda mám právo se k této otázce pořádně vyjádřit. Mám pocit, že mnoho lidí soudí bez toho, aby znalo okolnosti, ale zas nemohu vyšší sféry naprosto hájit. Tak to občas bývá, že něco není ani černé, ani bílé, dokonce i mezi vyššími kostkami, protože i ty vyšší kostky jsou pořád obyčejní lidé. Netvrdím, že z těchto míst necítím jistou protekci, ale stejně tak si myslím, že v tomto ohledu by se měl každý zadívat nejdříve na sebe, než se začne ohánět po druhých. I těmto věcem se dá vyhnout, když si člověk hledí svého, ale to zas netvoří správnou komunitu.

Dobře, já chápu, že na tenhle problém se dá dívat z více stran, nicméně jak by měli normální uživatelé začít sami od sebe, když elitářství vyšších kostek prakticky nemohou ovlivnit a jich se týká jen důsledek?
Uživatel jako samotný se vůbec nemusí zaobírat tím, co se děje ve vyšších sférách. Jeho hru to tolik neovlivní, dokud nedojde na situaci, kdy kamarádi oficiálního PJe zaplní jeho nový Quest a nový hráč tak utře nos. Myslím, že většina PJů je solidárních, a když vidí potenciál, najdou pro něj místo i na úkor vlastního času a úsilí, ačkoliv nutno podotknout, že máme dost velké nároky - občas si říkám, že ani já ze začátků jsem tyto nároky nesplňoval. I proto jsou tu ale neoficiály, kde má každý dost prostoru ke zlepšení a dalším pokusům někoho oslovit.

Myslíš si, že hráči mají v neoficiálech prostor, aby se něco naučili, když kvalitní hráči, od kterých by se mohli učit, obvykle obsadí místo v oficiálních Questech?

Není nutností, aby se hráč učil od svých spoluhráčů, ačkoliv uznávám, že je to jeden z hlavních zdrojů. Mohou získat zkušenosti od PJe samotného, stejně jako od jiných hráčů, kteří po barevných kostkách netouží, a přesto hrají dobře. Uznávám však, že aktivní hráči tvoří povětšinou jakousi uzavřenou komunitu, to je ale i tím, že nepřibývají nové duše se zájmem a snahou, případně tím potenciálem.

Jaká je z toho podle tebe cesta ven?
Myslím, že by městu duší prospěla jistá forma propagace. Například na stránkách nějakého knihkupectví, ve fantasy časopisu. Prostě na místech, která jsou spojená s tímto žánrem. Mám pocit, že na cestách vídám mnoho lidí, kteří jsou nadšenci do tohoto žánru a třeba by taky chtěli šanci stvořit něco vlastního. Málokdo v tu chvíli dojde k počítači a napíše do vyhledávače slovíčka DarkAge.

Máš mezi uživateli nějaký vzor?
Když jsem začínal, byla mým vzorem, tehdy dokonce Lady, Yavanna. Když jsem měl tu čest dostat se s postavou do Questu, kde byla její zlodějka na šestém levelu, doufal jsem, že se má linie nějak spojí s její. Tehdy mne i hrozně fascinovala červená kostka a cvičitelská čepička. Pak se mým vzorem na chvíli stal i Chriss, když jsem měl tu čest u něj hrát a četl jsem jeho PJ vstupy. Sice mne v příběhu tahal kanály, ale s jistou grácií. Nyní už přímo vzor nemám, není dobré chtít být jako někdo, každý jsme svým způsobem unikátní a jako takoví bychom měli jít svou cestičkou.

Před nějakým časem se z tebe stal také adept na cvičitele a převzal jsi výcvik s Arsidark. Jaké to je cvičit svoji drahou polovičku?
Je to příjemné v tom ohledu, že spolu můžeme probírat některé záležitosti osobně, jinak je to ale výcvik jako každý jiný. Nedávám jí žádné úlevy, jednám s ní stejně, jako bych jednal s kýmkoliv, koho bych cvičil a viděl v něm naději, jako v ní. Nedokáži si představit, že by ve výcviku poletovali líbající se smajlíci a podobné, to by bylo dost neprofesionální.

Jaký je tvůj oblíbený spisovatel a dílo, pro které máš vážně slabost?
Autorů by se možná našlo víc, záleží hodně na náladě a momentální sympatii k danému žánru. Když mám chuť na fantasy, sáhnu po Meči pravdy od Terryho Goodkinda. Přečetl jsem více než polovinu této ságy a jednou bych se rád pustil do zbytku, ačkoliv mne fantasy meče a magie láká stále méně. Co čtu aktuálně, je román od Maria Puza, jak jinak než Kmotr. Nyní se ho pokouším číst v angličtině, ale dostal jsem doporučení i na další Puzova díla, takže si brousím zuby i na ně. Spíše v mateřském jazyce, samozřejmě. Snažím se najít i jiná díla v tomto odvětví, ale pan Puzo je právem nazýván zakladatelem a pilířem tohoto žánru.

Když jsme se spolu před nějakým časem setkali, měl jsem tu možnost potkat postavu oblečenou do černého se stejnobarevným kloboukem. Myslím, že už ti chyběl

jenom kolt, dalo by se říci, že tvá slabost pro knihu se odrazila i v běžném životě?
Myslím, že mi chybělo trochu více, než jen kolt. Ale mám v úmyslu na tom časem zapracovat, když už to zmiňuješ. Nemám sice v plánu vykračovat si ulicemi v obleku, ale takový tajemnější kabát ke klobouku rozhodně přiberu. Dá se říct, že mne zajímá životní styl těch dob, především co se starších dopravních prostředků týká. Navíc, jak už jsem zmiňoval, tématické podniky a i hry ve skutečném světě mne celkem lákají, ačkoliv jsem takových míst zatím moc nenavštívil a v „mafiánském larpu" mám také nulový účet. Těmto věcem nechávám volný průběh, zatím to není tak, že bych po takových věcech až nesnesitelně prahl.

Až budeš mít zbroják, dej vědět, budu chodit kanálama. =D Co muzika, ta ti taky není cizí, že?
I ten zbroják třeba jednou bude, potom se těš na taneček :-D Muzika, jak jsem ji jen mohl zapomenout zmínit. Naprostá pravda. :-) V tomhle odvětví bych se mohl zdržet pěkně dlouhou dobu. Za těch pár let se mi povedlo celkem rozšířit obzory, opustit sféry čistého rocku a metalu a zaposlouchat se i do jiných žánrů. Podařilo se mi zaposlouchat i do modernějších současnických žánrů, ale hudba typu dnb a dubstep mi asi zůstane nadosmrti cizí. Co se favoritů týká, stále mezi ně patří tvrdší hudba, rock a z klidnějších je to klasický jazz. Z toho jemnějšího žánru většinou poslouchám skladby, které byly utvořeny jako filmové kulisy. Které nějak proslavilo filmové či herní plátno, stejně tak mám ale i favority typu Frank Sinatra, Frankie Valli a tu a tam i Duke Ellington.

Ale ke sportu moc blízko nemáš, že?
Byla doba, kdy jsem hrával rád basketbal, je to sice už pár let zpět, ale kdyby se našla dobrá parta a šlo by se jen tak na hřiště, rozhodně bych neměl nic proti. Jinak uznávám, sporty nejsou zrovna mou silnou stránkou. To spíše cviky s vlastním tělem, do kterých jsem se nedávno pustil a hodlám konečně setrvat. Zkoušel jsem to už dříve, ale jakmile přišla nemoc, po týdnu byl měsíc cvičení fuč a nějak mne to omrzelo. Škoda toho, když o tom tak zpětně přemýšlím. Nemá ale cenu brečet nad rozlitým mlékem, zkusí se to prostě znovu. :-)

Mnoho autorů má hudbu jako prostředek k inspiraci, vnímáš ji podobně? Posloucháš něco, když odepisuješ do Questů?

Rozhodně, hudba mi byla odjakživa velkou inspirací a podporou. Nepatřím mezi lidi, kteří zavřou oči a na víčkách se jim promítne představa nějaké scény. Ani nepatřím mezi ty, kteří čtou knihu a najednou se v tom příběhu „zhmotní". Přesto cítím, jak postavy svůj úděl nesou, jak snáší rány. Hudba mi v začátcích dodávala inspiraci k rázným momentům, ke zvratům v ději, k procítěnějším scénám. Při psaní do Questu většinou mívám puštěnou muziku a kolikrát se mi stane, že nedovedu nalézt vhodnou píseň, která by psaní příspěvku podpořila. V tu chvíli zkouším psát bez hudby, v tiché a klidné místnosti. Povětšinou se to povede, když je opravdu nálada. Trochu mne to i uklidní v tom ohledu, že nejsem na muzice natolik závislý a dovedu se bez ní při tvorbě obejít. Ačkoliv k psaní za ticha moc často nedochází a někdy mne chybějící hudba skutečně odradí.

Tvůj nejvíc omývanej song?
Den ode dne jiná chuť a jiný postoj, našlo by se třicet takových, které dovedu poslouchat dokola. Kdysi jsem měl od každé kapely oblíbenou jednu nebo dvě skladby, nyní si troufám poslouchat celá alba a zjišťuji, že jsem celé ty roky hrozně tratil :-D Kdybych měl ale opravdu jmenovat jednu konkrétní, rozhodně by to byla skladba Welcome home od Coheed and Cambria. Na této kapele mne oslovuje už jen to, že většina skladeb zachycuje prostředí komiksů, které zpěvák tvoří, tato píseň mne navíc provázela po celé ty roky, kdy jsem psal a psal.
Stejně tak bych ještě rád zmínil Krwlng od kapely Linkin Park. Je to poněkud upravená verze jejich populární skladby, která je sama o sobě skvělá, ale i tato úprava jí dodala šmrnc a mně osobně přirostla k srdci o trochu více :-)

Už jsem se tě ptal na tvé životní plány, co ty serverové? Kdy nám zrudneš a staneš se adminem přes PJe? :-P
Za pět, čtyři… Samozřejmě žertuji. Upřímně řečeno, město duší je pro mne momentálně jedním velkým otazníkem. Pokud se Quest udrží a hráči se budou dobře bavit, hodlám na něj navázat dalším „dílem", samozřejmě s úpravami a snahou vychytat mouchy Questu současného. Ohledně postů a titulů žádné plány nemám, pokud se mi poštěstí dostat výše a moci pro město duší dělat více, budu jen rád, ale není to můj primární cíl. Důležitá je zábava a uvolnění, i když i tyto věci přináší povinnosti a zodpovědnost.

Dalo by se říci, že tak jako tak už nějakou důvěru máš, protože vedeš debaty na fórech Můj vlastní svět a Hráči sobě. Dospěli jste už k nějakým závěrům u jednotlivých témat? Má to budoucnost?
Debaty na těchto fórech momentálně stojí na mrtvém bodě, zdá se totiž, že noví či méně profláklí hráči nemají moc odhodlání jen tak tlachat o tom, jaké strasti a problémy mohou při hře samotné vyvstat. Hodlám ještě zkusit nadhodit nějaké trochu volnější téma a uvést ho trochu kratším příspěvkem, třeba to něco změní, jinak si ale nejsem moc jist, zda má snaha o debaty nějakou perspektivu. Nějaká odezva by se rozhodně hodila, když si tam člověk plká pro sebe, je to pro něj akorát zbytečná snaha zvedat mrtvého ze země a rozhýbat jej.

Měl jsi už někdy chuť s něčím na DA kompletně seknout?
Koukám, že mne nešetříš :-P Popravdě, měl a několikrát, většinou to bylo tím, že nebyl čas nebo motivace, u prvních příběhů jsem cítil jistou nedotaženost nebo nespokojenost hráčů. Někde také měla vliv jejich neaktivita, k tomu jsem se nikdy nedokázal postavit nějak „rozumně". Na jednu stranu chce být člověk tolerantní, když někoho trápí skutečný svět, na druhou stranu to pořád brzdí příběh a když jsou v něm jiní, které baví a čas mají, musí se konat pro dobro všech. U Oceli k tomu vedlo i to, že se jednalo o odbornější Quest, takže hráči museli mít i jistou znalost a zájem pročítat příspěvky o pastech, stavebních materiálech a tak. Nakonec tam zbyli tři, dva se zájmem a jedna neaktivní. I já už jsem cítil, že píši spíš jen z povinnosti, tak jsem to raději odpískal. Na DA jsem se zatím vždy udržel a pokusím se na tom nic nezměnit.

Nešetřím, nicméně už to nebude mít dlouhé trvání, protože se chýlíme ke konci. Je tady něco, co bys rád všem čtenářům vzkázal?
Pokud si někdo našel čas a odvahu přelouskat rozhovor, tak mu samozřejmě děkuji :-) Co se nějakých větších poselství týká, tak spíše ne, ale rozhodně musím všem čtenářům popřát, aby je DA nebo jiné zájmy nepřestaly bavit. Aby nezapomínali, že jde především o tu legraci a zábavné vzpomínky, které nám z těchto míst zůstanou napořád, a samozřejmě jim přeji jen to nejlepší, protože život sám nás dovede postavit do pěkně svízelných situací a bude třeba jednat s chladnou hlavou (a rozpálenou zbraní :-P).

Townie, díky za výživný rozhovor a třebas v létě na Megáči?
Třeba jo, třeba ne, kdoví, kam nás cestičky zavedou :-) Já děkuji Tobě.

Povídka na pokračování

Prolog:

Jednoho deštivého a chladného podzimního večera se rychtář Matyáš vydal do krčmy U Zlaté číše popít korbel dobrého moku. Potkal zde svého velmi dobrého známého mnicha Leniuse, který byl znám svou láskou k dobrému pití i krmi. Společně nad sklenicí moku nadávali nad přívalem alchymistů, jejichž kouzlům král propadl. Tu vrazil do hospody biřic Diviš, podřízený Matyáše, s tím, že v domku u brány se stalo cosi podivného a nekalého.
Matyáš se okamžitě vydal na místo, následován Leunisem. Diviše poslal pro posilu - druhého biřice Prokopa. Dveře do domu našli pootevřené. Ze sklepní místnosti byl slyšet praskot, viděli záblesky barevných světel a valil se odtamtud nepříjemně páchnoucí dým…

Pokračování duben:

Vzápětí dorazil i Diviš s Prokopem. Zatímco oba podřízené poslal Matyáš prozkoumat patro, sám se s Leniusem vydal do sklepení. Mezi hořícím vybavením a vybuchujícími zkumavkami objevil zuhelnatělé pozůstatky. Podle obrazce na zemi usoudili, že zde nejspíš probíhalo vyvolávání čehosi…

Pokračování květen:

Zatímco se Lenius vydal nadýchat čerstvého vzduchu a zjistit, co vypátrali Prokop s Divišem v patře, Matyáš se rozhlížel po sklepní místnosti. Celý čas jej nenápadně pozoroval rozostřený stín postavy na stěně. Rychtář nezůstal dole dlouho osamocen, za pár minut vešel Prokop. Ani on si nevšiml nezřetelné siluety, ale podařilo se mu objevit útržek pergamenu s neúplným textem. Oba se dohadovali, co by mohl znamenat, když zaslechli volání mnicha ze svrchu schodiště…

O dalším pokračování povídky jste rozhodli v následujícím pořadí:

1. Pokračování 2 (Yavanna)
2. Pokračování 3 (Kale)
3. Pokračování 1 (Hulda)

A jak to bylo dál...?

Lenius

mnich řádu františkánů – konvektuál
36 let
černý hábit s kapucí, provazovým cingulem s růžencem
znak: kříž rudé barvy s paprsky vycházejícími z mraků a dvě zkřížené paže s červenými stigmaty.
Nejlepší přítel: Matyáš
Milovník dobrého jídla a pití

Pokračování 1

Matyáš i Prokop rychle vyběhli po schodech za mnichem. Oba se zastavili těsně u něj a mladý biřic nahlas vydechl, sotva udělal poslední krok.
„Podívej, co jsem objevil tady pod stolem. Je to nějaký starý pergamen, psaný latinsky," ukazoval Lenius svůj objev. V rukou držel starý zešedivělý kus pergamenu, celý pomačkaný a špinavý od prachu a různých šmouh. Obtloustlý mnich ho držel opatrně, bál se, aby ho neponičil ještě více, než byl. Už tak se mnoho slov nedalo moc dobře přečíst.
„No tak nám pověz, co říká!" vykřikl najednou nedočkavě Prokop. Matyáš se na něj podíval s jiskrou v očích a okamžitě mu se zamračeným výrazem řekl: „Měl bys ještě jít za Divišem, stejně tu nejsi nic platnej. Latinsky neumíš, takže padej!" přikázal nakonec tak ostře, až i vždy usměvavý Prokop sklopil zrak a pomalu vyšel schody.
Mnich ho chvilku pozoroval, pak pohlédl i na rychtáře a s kroucením hlavy se zahleděl znovu do pergamenu. „Píše se tu něco velmi zvláštního," promluví Lenius, čímž upoutal Matyášovi pozornost. „Iksir je starodávný démon. Jakmile je povolán, nelze s ním… Ach bože, tady je to již příliš poničené, několik vět nejde vůbec přečíst," přimhouřil oči františkán a hledal v textu dál. Jen brumlal a drbal se levou rukou na objemném břichu.
„Ta slova sama o sobě nedávají smysl, nerozumím tomu. V těch prvních větách je asi něco o tom, jak s tím Iksirem bojovat, ale čtu tu pouze věci jako led a oheň, meč a bič, víno a moc. Nejsem z toho moudrý," pohlédl smutně do rychtářových očí, jako kdyby se mu omlouval.
Matyáš horečnatě přemýšlel, jaký to má vše smysl, ale stejně jako Lenius, i on byl úplně zmatený. „A můžeš ještě něco přečíst, příteli?" otázal se ho nakonec. Mnich tedy ještě přesunul svůj zrak na spodek pergamenu. Chvíli přemýšlel a pak pokýval hlavou. „Píše se tu, že démon je silný, ale má slabiny. Jen je

tu nikde nevidím napsané. A poté je tu podepsán jakýsi Ital, myslím, že to musel být mnich. Jakýsi Augustus," dočetl Lenius do konce a znovu zvedl zrak na svého přítele. Rychtář si sedl na jednu ze židlí, jež byly u stolu. „Co to všechno znamená, starý brachu? Copak opravdu existují démoni?" zeptal se tiše, aby ho náhodou nikdo neslyšel. Hleděl na Lenia s výrazem, jaký u něj mnich ještě neviděl. Oči měl vykulené, ústa lehce pootevřená a vypadal, jako kdyby nevěděl, jak dál. Rychtář si položil hlavu do dlaní. Na malý okamžik nastalo hrobové ticho.

Najednou Matyáš vyhlédl ven ze dveří. „Že dnes není úplněk?" vyhrkl ze sebe. Lenius se s vyděšeným výrazem podíval také ven. „No, myslím, že ano, proč?" zeptal se s rozklepaným hlasem. „Toho jsem se bál," řekl rychtář a postavil se. Položil mnichovi ruku na rameno a potichu pravil: „Obávám se, že ten démon je tady, v našem světě…"

„To máte tedy pravdu," řekl najednou černovlasý muž, který se objevil na schodech do sklepa, s jemným, nejspíše italským, přízvukem. „A vy s tím nemůžete vůbec nic udělat. Povolali jsme démona, i když kvůli tomu mnoho z nás přišlo o život. Ale na tom již nezáleží," pokračoval dále a z vaku, jež mu visel u boku, začal něco vytahovat. To už po něm ale skočil Prokop, který stál na schodech do patra. Neznámý Ital si ho nevšiml a nečekal, že by někdo mohl přeskočit zábradlí.

Bohužel tento atak nedopadl nejlépe. Ital sice spadl ze schodů, ale stejně tak i Prokop. Z vaku vypadla nějaká kniha už nahoře na schodech, ale kromě té stihl neznámý vytáhnout i nějakou lahvičku. Ta se rozbila až dole, když se oba dva, jak bičic tak Ital, zastavili o zeď pod schody. Hned, jak se tak stalo, se začali oba dusit a sípat. Vehnalo jim to slzy to očí a pomalu začínali rudnout. Prokop měl i tržnou ránu nad okem, ale to byl teď ten nejmenší problém. Ani se jeden z nich se totiž nemohl zvednout a rychle jim docházel vzduch. Trvalo to jen pár dalších sekund, než se oba přestali hýbat.

Tuto hrůznou scénu sledovali zeshora Matyáš, Lenius i bičic Diviš. Poslední pohled do Prokopových rudých očí vehnal slzy do očí všem, ale rychtář se rychle oklepal. „Musíme jít, aby se ten jed nedostal až k nám," přikázal a sebral knihu, která ležela o schůdek pod ním. Pak kvapně vyběhli ven. Přestalo pršet. Byl chladný večer, nasycený pachem smrti a kouře z domu.

Matyáš náhodně otevřel tu knihu s ošoupanými koženými deskami. Sotva pohlédl na první větu a první obrázek, vyděsil se a pohlédl na Lenia. Ten mu knihu vytrhl z ruky a také se začetl. Jen malý okamžik, jen pár řádků stačilo k tomu, aby knihu znovu zaklapl a jen hlesl: „To není možné…"

Pokračování 2

„Něco se děje," zpozorněl Matyáš, který rozpoznal v mnichově hlase naléhavost. Už se chtěl vydat na cestu vzhůru, když se Lenius objevil v záhybu schodiště. V ruce držel malý cípek čistě bílého plátna.
„Podívej se na tohle," kolébavě sešel dolů s paží nataženou před sebe a vrazil rychtáři utržený kousíček do ruky. „Zachytilo se se to nahoře za hřeb, hned pod vrchním schodem," zářil duchovní blažeností z toho objevu.
„Díky," zamručel rychtář, jenž bez zájmu v prstech muchlal kousíček látky.
„To jsi nám hodně pomohl, otče. Zavřem každýho, kdo má díru v košili," smál se Prokop. V nastalém hluku by jim uniklo tiché cvaknutí kovu o kámen, kdyby františkán neměl natolik vycvičený sluch z nedělních kázání.
„Slyšeli jste to?" zpozorněl Lenius.
„Co?" přestal se smát Prokop, zaujat náhlou změnou duchovního zvážněl.
„Cvaknutí," odvětil mnich.
„Nejspíš praskla další z těch zkumavek," zhodnotil Matyáš. Zastrčil bílý cíp za opasek.
„Kdeže, to byl zasunovací mechanismus," odporoval s vážnou tváří mnich. „No, co koukáš tak nevěřícně, Matyáši? Myslíš, že jsem jich prolezl málo? Kolik tajných chodeb se ukrývalo v klášteře," mávl odevzdaně rukou nad jejich nedůvěrou.
„Když víš kde hledat," přesunul se ke stěně, aniž by si všímal shovívavých pohledů Prokopa.
Zatímco projížděl prsty spáry v kamenné stěně, na schodech se znovu ozvaly kroky. „Teda to je smrad," vpadl dovnitř Diviš, čímž sklepení začínalo být poněkud přeplněné.
„Nahoře není vůbec nic. Prošel jsem úplně všechno a podle všeho tam nikdo ani nepáchl," sděloval výsledek svého pátrání. „Pěknej svinčík?" zhodnotil jedním slovem sklepení. „Jak tak koukám, tenhle to má za sebou," přesunul se k zuhelnatělé hromádce. „Vyvolavač, co?" usoudí sám pro sebe.
„Teda, otče, vy máte tlapy. To by jeden neřek," zaměřil se na otisk boty na podlaze. Jak se tekutina postupně začala vypařovat, objevily se další stopy. Jejich okraje slabě světélkovaly nazelenalým svitem a vedly přesně tam, kde se právě nacházel Lenius. Hned za dřevěný regál ke kamenné stěně.
„Tady to je!" zvolal vítězoslavně františkán. Otočil držákem na louči doprava a stěna se nehlučně odsunula. Odkryla úzký průchod do o něco širší chodby za ní. Stopy matně svítily do tmy, kdesi vzadu.
„Počkej!" brzdil Matyáš mnicha, jenž se snažil procpat oblé boky dovnitř. „Nevíš, co tam je! Jdu první! Prokope, světlo!" přikázal svému pomocníkovi. Ten již byl v půli cesty k planoucí louči u dveří. Uvolnil ji z držáku, stejně jako druhou. Jednu podal rychtářovi, zatímco další si ponechal.
První Matyáš, za ním Lenius, potom Diviš a nakonec Prokop vstoupili do tajné chodby. Plamen pochodně vrhal jejich rozmazané siluety na protější zeď sklepení. V mlhavém oparu kádinek vypadaly jako přízraky.
Stopy před nimi jasně vytyčovaly směr, nebylo těžké je sledovat. Jako pes na stopě se Matyáš vydal vpřed následován svými druhy. Sotva udělal pár kroků, ucítil, kterak pod jeho nohou poklesla dlaždice a otvor za nimi se tiše uzavřel. Žaludek mu obestřel nepříjemný pocit uvěznění.
„Jdeme," pokynul bradou směrem vpřed. Všichni se v řadě za sebou vydali podzemím. Minuli dvě odbočky, když se otisky postupně začaly vytrácet. Na křižovatce dalších tří cest, již po nich nebylo ani vidu.
„Já a Lenius vlevo, Prokop a Diviš vpravo," rozhodl Matyáš.

Jak společně postupovali, chladným vzduchem se proplížilo vlhko. Orosené stěny pokrýval kluzký sliz, stejně jako povrch podlahy. Po pár metrech přibyly i louže tmavé stojaté vody. Za chvíli se jejich podrážky již brodily nízkým řečištěm nevábně páchnoucí tekutiny. Netrvalo dlouho a povrch se opět začínal vynořovat, kaluže na druhé straně vystřídalo vlhko. Když opět narazili na dvě dělící se chodby a chatrný žebřík vedoucí vzhůru.
„Tohle město znám jako svý boty, ale o bludišti tady dole nevím, ani že vůbec je," rozmrzele utrousil rychtář.
„Tak se mrknem, kam to vede ne?" vystoupil mnich na první příčku, aniž by čekal na souhlas. Pod jeho vahou zavrzala, ale vydržela. Vystoupal až nahoru, kde odtlačil vrchní dřevěný poklop, zpevněný zespodu železnými pásy.

Chcete rozhodnout, které pokračování je nejlepší a ze kterého bude vycházet příští díl? Hlasujte na fóru DAily Mirroru. Máte na to týden ;)

Mrtvý archív

Poprvé jsem se s knihovnou na DarkAge setkal asi před dvěma lety. Napsal jsem báseň, která se mi celkem zamlouvala, a rozhodl jsem se, že ji zkusím publikovat. Tenkrát se mi ozvala ještě knihovnice Zarabeth, že dílo Vicis, které jsem napsal, nestojí za nic a že ho zveřejní jedině ve Zmačkaných papírech. S jejím návrhem jsem byl nucen jako správné nováčkovské ucho souhlasit a Zara mě pak nechala ještě deset dní čekat, než mou žádost vyřídila.

Zklamalo mě, že za celé dva roky vidělo mé dílo jenom třicet šest lidí. Když jsme knihovnu probírali spolu s Teranell, ubezpečila mě, že současná situace se rozhodně změnila. Zara je pryč a knihovníci se znovu snaží Knihovně vrátit původní účel, a to poskytnout prostor začínajícím autorům.

V takovém případě mi ale rubrika Zmačkané papíry připadá naprosto zbytečná. Divím se, proč se díla, která jsou přijata ke zveřejnění, musí ještě členit. Na DarkAge není nikdo spisovatel – profesionál, tak jak je možné, že někdo rozhoduje o kvalitě, řekněme třeba básně? Už jen zařazení do rubriky, která sama zní, že její produkty zbývá jenom hodit do koše, mě příliš nemotivuje psát dál. Vadí mi, že díla se předem filtrují a řadí do méněcenných rubrik a tím odsuzují. Knihovníci tak čtenářům předkládají jejich názor o kvalitě díla.

Zapomínáme ale na to, že hodnotu textu připisuje právě čtenář. Je zřejmé, že každému se líbí něco jiného, tak proč nenecháme právě je, aby ta dobrá díla vybrali a nechali je vyniknout svou známkou mezi jinými? Možná mi namítnete, že Zmačkané papíry nejsou méněcenné, ale když si budu chtít přečíst nějakou povídku, já rozhodně zamířím do Prózy a bude mi jedno, jestli bych nějakou našel i v Papírech.

Jenže ona je otázka, jestli má vůbec cenu změny rubrik řešit, protože do knihovny už moc lidí nepřispěje. Stačí se podívat na půlroční odmlku v Poezii (viz rozdíl dat u zveřejnění básní Trans a Nepřistál by), abyste zjistili, jak se to má s básníky na DA. Ale to není ten pravý problém. Jde o to, že autoři nemají zpětnou vazbu a když, tak minimální. Prostě není poptávka, tak proč psát? A ostatně, kdo dneska knihovnu čte? Mě to třeba moc nezajímá a očividně dalších 900 duší také ne, protože návštěv na dílo teď připadá průměrně tak deset. (Nepočítám díla soutěže 200 slov, kde těch čtenářů je celých čtyřicet! Wow! To už je spisovatelský úspěch mít takovou čtenářskou obec!)

Když nejsou čtenáři, to už si pak ani pět knihovníků neví rady. Ve výsledku by na tu hrstku autorů stačil možná i jeden. Nebo by tu taky nemusel být nikdo. Kdo vám tu knihovnu má pořád dělat, když nejste schopní ani napsat, proč jste autorovi dali pětku? A když si nějaké dílo přečtete, pojďte se o něm pobavit. Napište třeba jenom jeden verš nebo souvětí, které se vám líbilo, ale dělejte něco. Jestli to takhle bude pokračovat, nedivil bych se, kdyby se naplnila Angelussova slova, že se z Knihovny stane jenom mrtvý archív.

Časy majestátních děl jsou už asi nadobro pryč. Každý den vyhlížím, kdy se v próze objeví nový talent po vzoru Jona a napíše další legendární Daň pokroku. On se ale zatím nikdo neobjevil. Co ty víš, třeba se čeká právě na tebe.

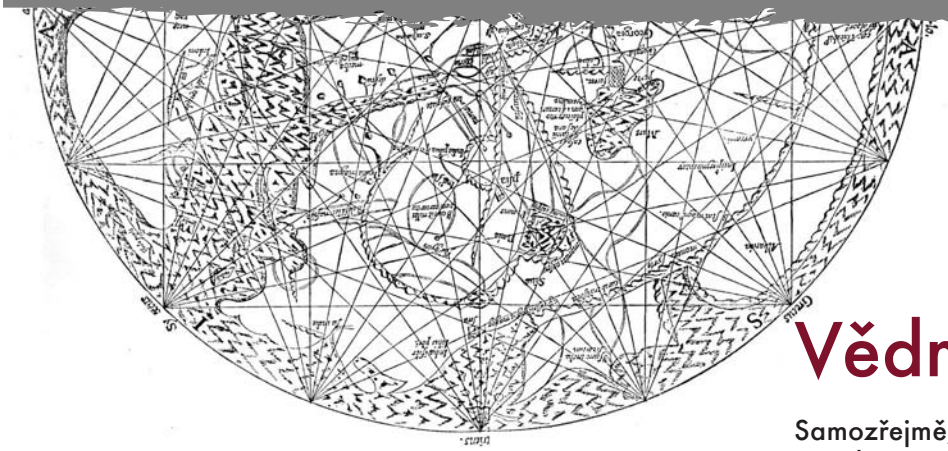
A tady vám exkluzivně přinášíme výsledky minulého domácího úkolu:

Největšími matematiky se stali:
Arnost1, Karlos, Andy 007.
Gangstery pak:
Puti, Kale, Moon.
Stalkery serveru byli označeni:
Guner, Alim_Thor a JokerS.
Rektální alpinisté údajně jsou:
George, Ciri, Final.
Egoisty a karieristy hledejte za přezdívkami:
Arsidark, Yavanna a Final.

Děkujeme za vaši účast a prosíme zmíněné Exoty, aby ty výsledky brali s rezervou!

Aktuální DÚ:
zkuste si každý najít nějaké, klidně krátké dílo v Knihovně, které přečtete, a do komentářů vložte jednu větu nebo verš, který se vám líbí. Uvidíte, že autory to moc potěší! Díky!

Vědmino Orákulum

Samozřejmě, že jsem věděl o Faliannině schůzce s Vědmou, ale netušil jsem, že to bude mít takové následky. Když jsem ale viděl, co do minulého čísla dodala, mělo mi to být hned jasné. Daň za poznání budoucnosti se nevyhnula ani největší drbně Stínového města. Neváhal jsem tedy a ihned jsem své rozhořčení vyjádřil Nedémonovi, a budu to hnát ještě výš, jestli - a teď mluvím k tobě, Vědmo - nám ji nevrátíš! Matně si vzpomínám, že Fali bláznivě povídala o různých rasách, a tak na její počest zapisuji alespoň zlomky toho, co jsem si zapamatoval.

Elfové,
využijte postavení luny a změňte své povolání z hraničáře na kterékoliv jiné, třeba vás pak konečně nějaký PJ přijme!

Lidé,
neváhejte a investujte tento měsíc své dovednostní body do Vyšívání. Mohlo by se stát, že právě vaše dobrodružství skončí, a je proto dobré, když máte za co svůj meč vyměnit.

Trpaslíci,
co takhle přestat chodit do hospody na jedno a začít chodit s elfkou? Zkuste to, hvězdy nad vámi tento měsíc obzvláště bdí!

Barbaři,
konečně se na vás usmálo štěstí. Usmějte se i vy na něj. A teď se zase vraťte do té sluje, však on vás ten smích přejde!

Skřeti,
obloukem se vyhýbejte příběhu 010. Jelviteptův poklad, Petwaldova družina má na vás spadeno už od 25. prosince 2008.

Hobiti,
jestliže ucítíte to podivné nutkání, které vás potáhne ven z nory za dobrodružstvím, zapomeňte na něj, dobrodruzi mají jen jeden oběd a nejsou to steaky.

Kudůci,
stále hledáte první lásku ve svém questu a nemůžete ji najít? Zkuste šestistěnnou kostku vyměnit za procenta.

Krollové,
kdo říkat, že láska s hobit tabu? Podívat se jen kolem sebe.

Azeroth z pohledu Banshee

O Azerothu jsem slýchala už dlouho, hodně dlouho. Vídala jsem fotky dokonalých kostýmů, jaké tam byly, a bála jsem se tam vytáhnout se svým ubohým čímsi. Tak plynuly roky, jen jsem se kochala obrázky.

Jenže před pár lety jsem poznala Nexus ve svém domovském městě. Přijali jsme ji do skupiny. Jak jsme se tak bavili o akcích v našem Fanatickém kroužku, tak přišel na přetřes i Azeroth. Loni padla do klína naší Nexie role velitelky nemrtvé armády. Nebyla na to úplně připravená a trochu ji to rozhodilo. Ale letos se jí organizátoři ozvali už na začátku roku, jestli jim zas bude velet. Nebyla si jistá, tak jsme se ve skupině rozhodli, že pojedeme všichni, co jen trochu budou moct. Musíme přeci podpořit naší velitelku!

A tak se i stalo. Fanatická sestava se po dlouhé době sešla v počtu 5 bytostí. Na místo jsme sice nepřijeli společně, protože jsme měli různá místa startu, ale sešli jsme se v tábořišti. A nejen my, ale i ostatní nemrtví. Zdá se to divné, ale byli jsme armádou se snad nejlepší morálkou. Přijelo nás asi 27 z 30, kdežto ostatní armády měly slušnou úmrtnost. Chudáků nočních elfů bylo jen sedm. Je pravda, že jsem celý týden před Azerothem sháněla lidi místo odpadlíků… A vyplatilo se.

Celá akce trvala od 1. do 4. 5.
Čtvrtek byl vcelku obyčejný, prostě příjezd – až na tu fajn bandu lidí, co se nám sešla, ta byla rozhodně nadprůměrná. V pátek, to ještě bylo docela hezky, se organizátoři rozhodli nám, co přijeli ve čtvrtek, ukázat herní prostor pěkným a neobvyklým způsobem – v podobě družinovky. Hezký a originální způsob nás provedl drobným gamebookovým příběhem od stromu ke stromu. Na konci nás pak uvedl do děje a vysvětlil, proč tu vlastně bojujeme.
Na Pandarii povstalo pradávné zlo, pradávný démon Sha, a posedl krvavé elfy, kteří se vrátili, aby přivedli toto zlo opět na náš svět. My, zástupci všech mocností, které mají aspoň trochu důvod existovat na tomto světě, jsme bojovali o legendární zbraně pod vedením Strážců Času.
Většina hráčů zvládla do začátku registrace příběhem projít, nicméně odpoledne se bohužel zkazilo počasí. A že výrazně. Zapršelo, ochladilo se. Foukal hnusný vítr. Večer naštěstí déšť ustal, a tak mohla začít volná zábava u táboráků, jediného zdroje tepla.
Druhý den se vstávalo do chladného rána, zamračená obloha slibovala každou chvíli déšť či bouřku. Vítr se zahryzával do kůže. Litovala jsem lidi, kteří měli kostým, pod který se jen obtížně dávaly vrstvy jako pod mou banshee… Jen neochotně jsme vylezli ze stanů, navlékli se do kostýmů a vyšli našim dobrodružstvím vstříc. A tak jsme začali naše vlastně skoro přátelská klání pod dohledem Strážců.
Styl Azerothu mne překvapil. Jsem zvyklá buď na bitvy, kde sice je příběh, nicméně ne tak výrazný a bitvy řeší celé armády, nebo na larpy typu

svět, kde zas si člověk jede po dějové lince, případně po více linkách. Azeroth byl jiný. Našly se battlegroundy – bojové střetnutí pro 10 hráčů ze strany. Překvapila mne i jejich různorodost. Účastnila jsem se 2 – sbírání míčků vlastní barvy a pak držení vlastní vlajky. Prý byly i jiné, kde byly podmínky výhry různé. Další byly hromadné bitvy. Ty byly zhruba jen tři za den a teprve v nich se sešla celá armáda. A co dělali ostatní? Plnily malé úkoly, interagovali s CP (organizátory), s jinými armádami a částí byla i diplomatická linka. Vím, že existovala, ale sama jsem se jí neúčastnila, takže jediné zprávy byly vždy „úspěch".
Vzala jsem si pod palec kooperaci skupinek a jednotlivců na malých úkolech. Skupinky CPek byly rozmanité a měly své drobné cíle, antipatie šli sympatie s jinými… Třebas naši přátelé trollové chtěli obětovat orka, goblinní otrokáři chtěli pandy do dolů, pandí barmanka zjišťovala k čemu je jeden prášek, Tuskenní rybáři chytali své rybky. Piráti byli věčně opití, ale věděli, že se chtějí dostat zas na moře… Byly i skupinky, kterým jsme se klidili z cesty. Třebas fanatický řád Scarlet Crusaders, s těmi jsme si opravdu popovídat nebyli ani jednou…
Den utekl jako voda, a i když byla zima, byly chvilky, kdy jsem se docela zapotila. Zvláště při jednání s Sha-elfy či při zajímání živého orka. K večeru se i rozjasnilo a my jsme věděli, že tuhle noc bude třeba hodně tekutého svetru. Tedy spíše medoviny. V družných hovorech a vyprávění si historek z uplynulého dne jsme se tísnili u ohňů. Ráno se ukázalo, že bylo proč – modrá obloha, krásné slunné ráno… A ve stínu jinovatka. Sotva jsme trochu rozmrzli, znovu se zatáhlo, ale už bylo aspoň trochu lépe. A my jsme šli zas protáhnout své ztuhlé a zmrzlé kosti v boji.
V neděli se intrikařilo a bojovalo vlastně už jen dopoledne. Všechno uzavřela, jak jinak, závěrečka a závěrečné divadlo. Bohužel naše armáda orků a nemrtvých byla udolána spojenými silami pand, krvavých elfů, lidí a nočních elfů. (Počtem jsme byli skoro vyrovnaní.) V divadle jsme se pak mohli dívat, jak vítězní hrdinové porazili Sha-elfy, ale jejich kněžka unikla…
…aby se příští rok vrátila…

Celkově je Azeroth akcí, kde si najde své jak bojový hráč, tak nebojový. Svět je plný magie, schopností a barevných kostýmů. A i přes to se není třeba bát, když si člověk dá jen trochu záležet, nebude mít zlý kostým. Možná nedosáhne na nějakou speciální postavu, ale víme, že i obyčejné vojáky potřebujeme. Rozhodně se příští rok vrátím do těchto krajů, aby zas zněl křik mé banhsee a ryk nemrtvé armády – Nekrooo!

Tomáš Bachtík – bachtik.cz

Pozvánka na GameCon

Plánujete aktivity na léto? Dovolená u moře, sjetí Vltavy na kanoích, letní tábory, brigády... možností je nepřeberně, nicméně byste neměli zapomenout na jednu konkrétní – GameCon 2014.

O co se jedná? GameCon je největší festival nepočítačových her v naší republice, letošní jubilejní 20. ročník se odehraje 17. – 20. 7. v Pardubicích a na své si přijdou příznivci deskových či karetních her, RPG, wargamingu a také LARPů a různých akčních her. Na rozdíl od jiných festivalů zde neplatíte za účast jako takovou, nýbrž za konkrétní pořady, které si vyberete, navíc je od rána do noci k dispozici zdarma deskoherna.

Duše z města DarkAge pravděpodobně zaujme nabídka rolových her – vedle tradičního Mistrovství ČR v Dračím doupěti se také odehraje klání v Příbězích Impéria, dále jsou v nabídce různá volná hraní v systémech od klasického DrD 1.6 nebo D&D přes novější DrD II., GURPS, Fate až po méně známé Dread, Fiasco nebo Časy se mění. Doba trvání je standardně čtyři hodiny, večerní RPGčka se mohou protáhnout i hlouběji do noci. Stejně dlouhé jsou komorní larpy, kterých je v nabídce přes deset. Z wargamingu (taktické hry s figurkami) si můžete vyzkoušet fantazy Warhammer, steampunkový Warmachine nebo scifi Infinity.

Další záplava programu na vás čeká v deskových hrách – vedle volné herny si můžete zvolit některou z epických her (Firefly, Hra o trůny, Arkham Horror a přes deset dalších). V dílnách se dozvíte tajemství přípravy tradičního čaje, zlepšíte si své improvizační schopnosti nebo vyzkoušíte simulátor velitelského můstku vesmírné lodi. V neposlední řadě si můžete vybrat některou z akčních her od netradičního trojboje, přes lidské šachy až po lasergame.

Ještě pořád nejste přesvědčeni, že GameCon je akce pro vás? Podívejte se na webové stránky www.gamecon.cz a vyberte si svůj program sami. Organizátoři zúčtovali své bohaté zkušenosti a připravili největší ročník za 20 let existence festivalu, na kterém si každý účastník si najde svoje. Takže na shledanou v červenci v Pardubicích!

17. – 20. července 2014
Pardubice
www.gamecon.cz

Kecy v kleci

Upřímně, myslel jsem, že tu nebude taková nuda... Ale je a děsná. Ale musím se Vám s něčím svěřit. Furt vám čtenářům nakecávaj, jak makaj, jak se neflákaj, jak dřou. A oni vám lžou!
Vezmeme si to popořadě.

Tak ten Morghot (no furt mu nemůžu přijít na jméno) nakecává všem jak vymýšlí, hraje si na investigativce, psavce, přemýšlivce. Kecá! Vidím to každou chvíli. Přijde, sedne na stůl, hodí nohy nahoru a zaujme polohu „hvězdář". Za chvíli chrápe a pak zarytě tvrdí, že přemejšlel nad nejnovějším DarkSide.
Další Teranell – tu jsem tady krutě dlouho neviděl a když přijde, teče jí z frňáku. Tohle není infekční oddělení!
Chiisai, to není člověk, ale motorová myš. Přilítne, prohrabe se x papíry a prý jsou korektury hotový. Odkdy se dělaj korektury styl „letím nadzvukovou rychlostí" netuším, ale o jejich kvalitě pochybuju. A pak si dělá jakýsi průzkum. Dopadlo to tak, že do redakce přišla s batohem plným nožů. ... No bylo mi ouzko.
A v neposlední řadě ta, na kterou mám největší pifku. Jistá osoba na E, jejíž jméno odmítám vyslovit, psát či na něj jen pomyslet. Takže, ona „prý" maká a sází. S rejčem jsem ji teda v životě neviděl a ruce má jak z alabastru. Slibotechna! V redakci o ní nezavadíte, jen přilítne (většinou tak pozdě, že mne vzbudí!!!) vytáhne kafe, kofolu, energit'ák, čokoládu a maté, vše to do sebe narve, chvíli kliká, a datluje (kdo si má v tom randálu schrupnout, netuším) a pak odletí s tím, že to nedává a jde radši spát.
Pak se divte, že se chluběj, že už vychází pošesté. Se divim, že dali dohromady i jediný číslo. A aby toho nebylo dost, zavřou mne do klece. Ochránce šotčích práv na ně! Vždyť to není šotkální (odvozeno od humánní, pro Morghota, který by to jinak nepochopil)! A ani se nepřiznají, jak děsně se tu mám...

Váš nejmilovanější vězeň